

[Udenrigsministeren.]

kom helt op i nærheden af 120 eller 125 medlemmer i FN.

De mange nye indmeldelser i år bragte naturligvis De Forenede Nationer et skridt nærmere gennemførelsen af det princip, vi i Danmark anser for det rigtige, det såkaldte universalitetsprincip, et fint ord, der dækker over den realitet, at man gerne ser, at alle verdens regeringer, der faktisk har magten i deres lande, er med i De Forenede Nationer for dermed at give De Forenede Nationer en politisk og moralsk støtte til at løse sine opgaver i fredens interesse.

Det lykkedes ikke i år at få Den kinesiske Folkerepublik optaget som medlem i De Forenede Nationer, men man så en udvikling i stemmetallene, som man vel kan formode vil gå videre, sådan at det næppe er drastisk at antage, at der må være en chance for Kinas optagelse til næste år.

Indvalget af 16 nye afrikanske stater har naturligvis betydet en mærkbar styrkelse af den afro-asiatiske gruppe i De Forenede Nationer. Det betyder, at hele den gruppe af lande, herunder også Indien, Ghana, Indonesien, der betragter sig selv som uafhængige lande, som neutralistiske lande, har fået deres stilling styrket.

Det var ganske klart under forhandlingernes forløb, at denne såkaldte treblok i verden ønskede at manifestere sin styrke, at gøre sine synspunkter gældende og at forøge sin indflydelse. Man kan beklage, at det første forsøg, disse neutralistiske eller uforpligtede lande gjorde, brød sammen. Jeg tænker på det forslag, som Indien, Indonesien, Ghana, Den Forenede Arabiske Republik og Jugoslavien i fællesskab fremsatte, og som opfordrede til kontakt mellem lederne af de to stærkeste magter i henholdsvis øst og vest. Forslaget led som sagt nederlag ved afstemningen. Dette skyldtes, at man fra amerikansk og britisk side ikke mente at kunne stemme for det, idet man ikke anså det for realistisk politik, ikke anså det for noget ønskværdigt på indeværende tidspunkt at forsøge at presse et møde igennem mellem Eisenhower, USAs afgående præsident, og Khrustjev.

Under debatten fremkom der fra indisk side — fra Nehru — en fortolkning af resolutionsforslaget, hvoraf det fremgik, at man ikke tænkte på et sådant personligt møde

mellem disse to statsmænd, men blot tænkte sig en kontakt i bredere politisk forstand. Men alligevel blev forslaget forkastet. Jeg synes — som jeg allerede har antydnet — at der er noget beklageligt i det; hvis de to mægtigste lande i verden ikke er på talefod, kan verdenssituationen jo meget hurtigt blive ganske uholdbar.

Des mere tilfredsstillende er det, at plenarforsamlingen ved generaldebattens afslutning enstemmigt kunne vedtage et resolutionsforslag, der var fremsat af den samme gruppe af neutralistiske lande — et forslag, som i almindelige vendinger opfordrede alle lande til at undgå handlinger, der kunne øge den internationale spænding, og til at samarbejde med henblik på at gøre De Forenede Nationer til et endnu mere effektivt instrument til sikring af freden og fremme af økonomisk og social udvikling for alle folkeslag.

Trods resolutionens meget generelle formulering tror jeg, at den har en betydelig værdi, ikke mindst fordi den med eftertryk peger på pagtens principper og nødvendigheden af at styrke verdensorganisationen. Gennem dette initiativ fik de neutrale lande placeret sig i en betydningsfuld position, og de fik vist, hvilken rolle de kan komme til at spille i De Forenede Nationers arbejde, og hvilken rolle de ønsker at spille for fred og afspænding.

Det er værd at bemærke, at disse midterlande, disse uforpligtede lande, der hverken tilhører den vestlige verden eller den kommunistiske blok, aldeles ikke var Sovjetunionen følgagtige i den politik, som især hr. Khrustjev fremførte for generalforsamlingen. Disse lande viste gang på gang uafhængighed, og i ikke få betydelige sager fulgte de i deres stemmeafgivning vestmagterne; det gjaldt bl. a. deres stillingtagen til det, der foregår i Congo.

Nedrustningsspørgsmålet måtte selvsagt stå i forgrunden som det mest betydningsfulde problem på generalforsamlingens dagsorden. Det var helt klart, at efter topmødesammenbruddet i Paris og efter sammenbruddet af nedrustningsforhandlingerne i Genève var der brug for et nyt initiativ, og at dette nye initiativ måtte komme fra FN.

Noget af det første, der skete på dette område, var et forslag fra Sovjetunionens